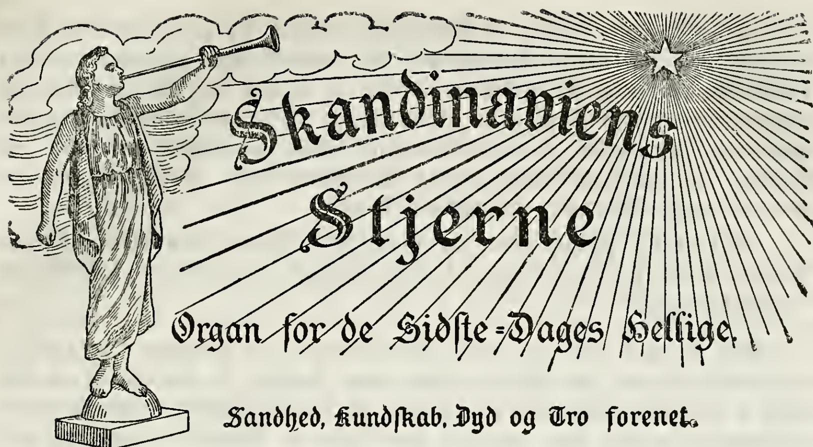

Nummer 6	15. Marts 1918	67. Aargang

Tale af Patriark Hyrum G. Smith,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1917.

—

Jeg er meget taknemlig, Brødre og Søstre, for Lejligheden, jeg har, til atter paa dette Sted at tale til de Sidste-Dages Hellige, og jeg kan bære mit Vidnesbyrd om, at Herren har velsignet os i de forløbne seks Maaneder siden sidste Konference. Han har velsignet saa vel Kirkens Autoriteter som dens Medlemmer, og jeg føler Trang til at anerkende, at det er ved Guds Haand, at vi har modtaget Velsignelserne. Personlig er jeg taknemlig for de, jeg har modtaget. Jeg er meget taknemlig for at være givet Lejlighed til at være tilstede her og høre de Vidnesbyrd og Belæringer, som bliver givet ved denne Konference. Hvad vi allerede har hørt, har været det rette og sande. Jeg elsker vor Præsident. Af mit ganske Hjerte beder jeg, at han maa leve mange Aar blandt os for at velsigne os, bevare os og lede os, saa vi maa vandre paa Herrens Veje. Jeg veed paa Grund af min Erfaring i Kirken, og specielt paa Grund af den Erfaring, jeg har erhvervet ved at besøge Kirkens Medlemmer i deres Hjem, at baade gamle og unge beder for Kirkens Præsident, og jeg forener mig med dem i at bede for ham og haaber, at han længe maa leve for at lede os og velsigne os og selv nyde Guds Velsignelser alle sine Dage.

Da Præsident Penrose talte angaaende, hvorledes Mødrene har maattet tage Afsked med deres kære Sønner, som er indkaldte til Hæren, kom et vist Skriftsted fra Pagtens Bog til min Erindring, og om Herrens Aand vil assistere mig, som den har dikteret, hvad der allerede har været sagt ved denne Konference, vil jeg til Mødrenes Trøst minde dem om dette Skriftsted. Det findes i det 101. Kapitel og begynder med det 76. Vers. Jeg vil citere det 77. Vers og følgende tre Vers.

„I Følge Folkets Love og Konstitutionen, som jeg har tilladt at blive indført, og som burde opretholdes til enhvers Ret og Forsvar, efter retfærdige og hellige Grundsætninger, for at enhver kan handle i Lære og Grundsætning med Hensyn til Fremtiden i Følge den moralske Handlefrihed og Myndighed, som jeg har givet ham, at enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag. Derfor er det ikke Ret, at nogen skal være en andens Træl.

Og i denne Hensigt har jeg givet dette Lands Grundlov, ved vise Mænd, hvem jeg frembragte i dette Øjemed, og befriede Landet ved Blodsudgydelse."

Min Hensigt med at oplæse disse Vers er at opmuntre de Hellige, og specielt Fædre og Mødre, hvis unge Sønner er kaldede til at deltage i den store Verdenskrig, og som gør Forberedelsen, eller er under Uddannelse dertil. Jeg betragter dette som en Mission for enhver ung Mand, der ydmygt og med Tro forlader sig paa den levende Gud, som har beredt dette Land og dette Lands Regering. Jeg tror, at det er vor Pligt at udføre den Mission, der saaledes er givet os, saa at Tiden omsider maa komme, at intet Folk og intet Individ skal være slavebundet, men Frihed og Frihedens Goder blive skænket alle. Jeg veed ikke, naar dette vil ske, veed ikke, hvor lang Tid det vil tage, men jeg forstaar, at dette er en Opgave, der er givet os, og i Særdeleshed de, som er kaldte til at deltage i denne Konflikt, og som, vejledte af Guds Aand, gaar bort for at udføre deres Kaldspligter. Mange af disse unge Mænd er givne Præstedømmets Fuldmagt, som Brødrene har talt om, og som vor himmelske Faders Tjenere er der givet dem en vigtig Mission at udføre. Som et Folk har Gud givet os den Opgave ogsaa gennem vor Deltagelse i Krigen at virke for de nedtryktes Frigørelse.

I det mange af vore unge Mænd, der er indkaldte som Soldater, holder Præstedømmets Autoritet, er det mit Vidnesbyrd, Brødre og Søstre, at hvis disse vore Sønner er i Besiddelse af Troens Kraft og stedse i Ydmyghed vil søge at blive vejledede ved Guds Aand, som de er berettigede til, at de da vil komme i Besiddelse af Magt til at udføre meget godt i Verden, saa at den Tid kan blive paaskyndet, om ikke naaet, da alle skal blive givet Friheden, og det ene Menneske ikke skal være afhængig af det andet. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at dette er en af de Hensigter, hvorfor vi som et Folk er kaldte til at deltage i nærværende store Konflikt mellem Verdensnationer; saa jeg siger til Eder, Brødre og Søstre, og specielt til Eder, Søstre, som er nævnte unge Mænds Mødre, lad os vedblivende bede, at vore Sønner maa blive styrkede af Herren til at leve et rent Liv og ære Præstedømmet, som er givet dem, saa at Gud maa blive i Stand til at gennemføre sine Hensigter gennem sine unge Tjenere, som han har æret og delagtiggjort i det hellige Præstedømme. Jeg tror af mit ganske Hjerte, at de Mænd, som er betroede denne store Magt og Autoritet paa Jorden, vil kunne gøre en god Indflydelse gældende, hvor som helst de er kaldte til at gaa, hvad enten det bliver ved Uddannelses-

Tropperne eller paa selve Slagmarkerne. Blandt de, som er indkaldte som Soldater fra vor Stat, findes de bedste af vore unge Mænd, rene og dydige Mænd, og jeg formoder, at Majoriteten af alle de indkaldte er dette; thi Regeringen vil ikke have dem, som ikke hører til de bedste, sundeste og mest udviklede i enhver Henseende. De maa i fysisk Henseende være vel kvalificerede til at gøre Soldatertjeneste; og i det Hele taget kan det siges, at det almindeligvis er de allerbedste blandt vore unge Mænd, som bliver kaldte til at udføre Soldatertjeneste, og vi forventer, at de ogsaa i denne Henseende vil hjælpe til at udføre, hvad der vil fremme Herrens Hensigter og bringe hans Villie til at ske paa Jorden. Vi forventer af dem, at de vil udføre en stor Mission paa sin Vis. Derfor, lad os bede for dem; lad os bede, at Herren vil være med dem og beskytte dem mod de Onder og den Ugudelighed og de Synder og Laster, som er saa almindelig forekommende i Verden, saa at de kan vende moralsk rene tilbage, hvis det bliver muligt for dem, at komme tilbage og derefter udføre deres beskikkede Gerning i Kirken, og fremdeles ære deres Præstedømme og bringe Herrens Hensigter til Udførelse paa Jorden.

Mine Bønner og Velsignelser rækker ud til vore Sønner. Gud velsigne dem og velsigne deres Mødre og Fædre, og velsigne os alle, saa at enhver af os maa lære at udføre sin Gerning i Livet, udføre vor Mission og stedse leve værdigt for Herren. Hans Velsignelser har i Sandhed været skænket os i hele Landet. Ved mine hyppige Rejser gennem Landet Tid efter anden, fra Aar til Aar, har jeg aldrig set en mere rig Høst, bedre Korn, bedre Frugt, eller mere af det, end i Aar, og lad os af vort ganske Hjerte takke Herren derfor. Vi veed ikke, hvor længe det vil vedvare, at disse gode Ting bliver os givne, men vi haaber, at Herrens Velsignelser aldrig bliver forholdt os.

Brødre og Søstre! Jeg fryder mig ved at kende Evangeliet. Jeg veed, at vi har modtaget Jesu Kristi Evangelium, som bringer Forløsning og Ophøjelse til Menneskene. Jeg veed, at Herren lever, og at han hører og besvarer vore Bønner, og at han vil trøste os og opholde os og styrke os til at udføre vor beskikkede Gerning, saa længe som vi er ydmyge og opsender vore Bønner til ham og lever i Overensstemmelse med hans Villie og i Harmoni med hans Værk, og, som Præsident Penrose har sagt, „følger vor Leder".

Iblandt de Tusinder af Mænd, der holder Præstedømmet, som Ældste Clawson har talt om, er der henved 200 Mænd, der er Patriarker, og jeg anbefaler disse Mænd og den Gerning, de udfører, til de Sidste-Dages Hellige.

Jeg er meget glad ved at kunne sige til Eder, Brødre og Søstre, at i Løbet af det sidste Aar synes der at have været et større Ønske fra Mændenes Side om at modtage deres patriarkalske Velsignelser. Før Krigen var det Søstrene, som udgjorde den store Majoritet af de, som søgte at modtage Herrens Velsignelser ved Patriarkernes Hænder; men i Løbet af de sidste faa Maaneder har Mændene været paavirkede til at ydmyge sig selv og tænke mere alvorlig angaaende Fremtiden, og de søger nu at modtage Evangeliets Velsignelser gennem Præstedømmets

Administration. Jeg tænker, at Guds Forsyn giver sig tilkende deri, og jeg haaber, Brødrene saa vel som Søstrene vedblivende vil søge at modtage de patriarkalske Velsignelser ved vore Hænder. De ærer Præstedømmet, idet de gør dette og modtager derved Herrens Velsignelser gennem hans Tjeneres Administration.

Kære Brødre og Søstre! Jeg velsigner Eder alle. Fra mit Hjertes Dyb velsigner jeg Kirkens Folk, alle trofaste „Israeliter", hvor som helst de findes, her hjemme eller ude i Verden; og jeg beder, at Gud vil være med Eder alle, i Henhold til Eders retfærdige Behov, hvilket jeg beder om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Mindeord i Anledning af Ældste Hyrum M. Smiths Død.

Som meddelt i Nr. 4 af „Skandinaviens Stjerne", afgik Ældste Hyrum M. Smith, der i Aarene 1913—16 præsiderede over den europæiske Mission, ved Døden i Salt Lake City den 23. Januar. Gennem amerikanske Blade modtager vi nu Meddelelse om, at Ældste Smith fik et heftigt Anfald af Blindtarmsbetændelse, hvorfor han lod sig indlægge paa Kirkens Hospital i Salt Lake City for at underkastes en Operation. Selve Operationen blev vel overstaaet, men Bughindebetændelse stødte til og foraarsagede Patientens Død.

Ældste Smith blev begravet fra Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 27. Januar. En stor Menneskemængde var tilstede ved Begravelsen og viste derved deres Højagtelse for afdøde Ældste, der var en Søn af Kirkens Præsident. Han var en af Kirkens tolv Apostle. Præsident Lund præsiderede ved Begravelsen, og følgende bekendte Ældster talte: Heber J. Grant, Præsident over de tolv Apostles Kvorum, Orson F. Whitney, James E. Talmage, Frank Y. Taylor, Charles W. Nibley, Richard R. Lyman og Præsident Charles W. Penrose. De udførte Sangnumre var meget stemningsfulde og gribende.

Et mægtigt Væld af Blomster omgav Baaren. Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum bar Kisten ud efter Gudstjenestens Slutning.

Afdøde var inderlig elsket af Kirkens Medlemmer, som havde et nærmere Bekendtskab til ham og hans kirkelige Virksomhed, og denne Kærlighed fandt ved hans Død Udtryk i mange smukke Udtalelser. Vi gengiver i Oversættelse en Artikel, skrevet til »Millennial Star« af en Broder i Skotland. Artiklen er et Udtryk for Tusinders Følelser og lyder:

„Til Minde om Ældste Hyrum M. Smith.

Hvor bedrøvet bliver vi ikke ved at høre om Ældste Hyrum M. Smiths Død. Vi føler Tabet særdeles meget, thi vi havde den Fornøjelse at have hans og hans Families Besøg i vort Hjem, sidste Gang han overværede Konferencen i Dublin. Var han ønsket hinsides? Svaret lyder ja! Herren kaldte ham bort for at udføre en Gerning der. Vi er trøstede ved at vide, at vor Broder var i fuld Aktivitet med at vidne for Menneskene om Verdens Forløser, da han blev kaldt bort ved Døden.

Det er vel med Broder Hyrum M. Smith. Han har ærefuldt afsluttet sin Gerning som et dødeligt Menneske, og han har afsluttet sin Mission her før at paabegynde en anden i det næste Liv. Han har „bevaret Troen". Hvilken herlig Sejr er dette ikke. Han lukkede sine Øjne midt i sin Gerning; thi han udførte trofast de Pligter, som hans høje Kaldelse som en Apostel nødvendiggjorde for ham at udføre. Han bevidnede, hjemme og ude i Verden, at Gud lever, og at Evangeliet er gengivet; at det igen i sin Renhed er gengivet til Jorden til at oplyse Menneskenes Sind i disse de sidste Dage; og det er, som om hans Røst fremdeles er hørt i vor Midte, at vi hører ham afsløre og modstaa det onde og paavise det godes Ypperlighed, bortdrivende den onde Magt og beredende Vejen for Kristi Komme. Ja, uden Frygt formanede han alle, med hvem han kom i Forbindelse, til før noget som helst andet at søge „Guds Rige og dets Retfærdighed" og sikre sig den evige Salighed.

Vi ønsker i al Ydmyghed skriftlig at ære Broder Hyrum M. Smiths Minde. Hvor herlig er ikke den Ære, der bliver de til Del, som med Sjælsstyrke taalmodig udholder meget for at frelse deres Medmennesker fra Synd og Fordærvelse! Han døde som et trofast Vidne om Evangeliet, og saadanne veed vi er forløste fra Døden. Saadannes Navne er kendte og beskyttede, og Erindringen om saadanne er dyrebar.

Det er naturligt for os at sørge ved elskede Venners Død, men dog blandes Sorgens Taarer med Glæde, idet vi veed, at en anden kær Ven er gaaet hinsides for evigt at være sammen med Herren. Gennem sit hele Liv betraadte Ældste Hyrum M. Smith den Vej, som leder til Ære og Udødelighed.

Den „stridende" Kirke har maattet give Afkald paa en modig Søn blandt dens Skarer her paa Jorden. Han havde „Retfærdighed" skrevet paa sin Pande, „Kærlighed" i sine Øjne og „Sandhed" paa sine Læber. Med stor aandelig Kraft udførte han sin jordiske Gerning, og han er nu gaaet til Hvile. Jeg beder, at vor Frelse maa blive os efterlevende saa sikker, som Broder Hyrum M. Smiths er; thi han elskede sin Gud og sine Brødre. Endog „naar Bjergene er udslidte, og Floderne ophører at flyde, og Skyerne ophører at forny Vandløbene, og Vandspringene ikke længere vælder ud af Jorden" — endogsaa da vil slige Navne som Hyrum M. Smiths stedse staa klart i vor Erindring, medens Bladene i Livets Bog vil blive fyldte med Æresoptegnelser som Følge af de ædle Troskabshandlinger, saadanne Mænd har udført.

Jeg beder, at Gud vil trøste Søster Ida B. Smith, afdødes Hustru, og Familien i deres Sorg. Vore Bønner opsendes til Guds Trone for dem, thi vi veed, hvilken Sorg Adskillelsen medfører. Men vi veed ogsaa, at stor vil Genforeningens Glæde blive.

Monkstown, Co., Dublin, 29. Januar 1918.

Benjamin R. Birchall."

— Begærlighed og Ærgærrighed er Moder til Krig.

Tale af Ældste Junius F. Wells,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1917.

Jeg er særdeles meget overrasket ved at blive anmodet om at tale til denne store Forsamling af Sidste-Dages Hellige, og jeg haaber, at medens jeg taler til Eder, jeg da maa blive inspireret af den Helligaand. Jeg fryder mig ved de Vidnesbyrd, jeg har hørt ved denne Konference vedrørende det Arbejde, som Guds Tjenere har udført, som har været opvakte til at paabegynde „Tidernes Fylde"s Evangelie-Husholdning og Guds Saliggørelses-Værk.

Jeg har lyttet med Interesse til de Vidnesbyrd, som har været baaret vedrørende den Kraft, som medfulgte Profeten Joseph Smiths Virksomhed, idet han var inspireret af den Helligaand. Jeg kendte ham ikke personlig, men ved at overveje, hvad der staar i Forbindelse med hans Liv og Virksomhed, har det næsten været for mig, som at jeg kendte ham personlig. Fra min Barndom af har jeg ved at høre om ham og den Gerning, han udførte, fattet Kærlighed til ham og æret ham. Jeg har frydet mig ved, at Gud kaldte ham til at vidne om Sandheden. Jeg kendte hans Efterfølger, Præsident Brigham Young, fra min Barndom af. Jeg har siddet paa hans Knæ. Han kom ofte og besøgte os og spiste i vort Hjem. Jeg har rejst fra den ene Ende af Utah til den anden med ham, naar han foretog sine Rejser blandt Folket og belærte dem angaaende det evige Livs Principper og angaaende økonomiske Principper og korrekt Regering, angaaende, hvorledes vort Folk her mellem Klippebjergene skulde leve og virke for at være vor himmelske Fader til Behag. Jeg var kaldt i min Ungdom til at udføre en Mission i et fremmed Land. Brigham Young lagde sine Hænder paa mit Hoved og udtalte en profetisk Velsignelse over mig, idet han beskikkede mig til at udføre denne Mission, og jeg kan sige, at i den Grad, som jeg har rettet mig efter hans Ord ved denne Lejlighed, har jeg fuldtud erkendt, at han var en af Guds Profeter, og at han forudsaa og vidste, hvad jeg kunde tjene Evangeliets Sag med; og hans Ord har været opfyldte. Jeg kendte ham som en Mand, der levede et rent Liv, kendte ham som en stor og samfundsnyttig Mand. Han var en kærlig og godgørende Mand, og Børnene elskede ham. Han var en Mand, som fortjente at blive respekteret af Kirkens Medlemmer og af de, der ikke havde den samme Tro som ham. Han var en respektindgydende Personlighed, en Leder iblandt Mænd, en Guvernør, som alle kunde se op til. Han fortjente alles Højagtelse som Vejleder, Raadgiver, Ven og Fader. I Henhold til hans Ønske paatog jeg mig senere at virke som Missionær blandt Kirkens Ungdom, specielt blandt de unge Mænd i Kirken, og oprette de unge Mænds Uddannelses-Foreninger (»Young Men's Mutual Improvement Associations«).

Jeg kendte hans Efterfølger, Præsident John Taylor, og jeg modtog et Vidnesbyrd ved Guds Aands Paavirkning i dette Hus ved den Lejlighed, da Præstedømmets Kvorumer var forsamlet her for at give ham deres Stemme og opholde ham som Præsident over Kirken. Der

var Ting ved denne Lejlighed, som bragte mit Hjerte til at skælve; men Gud oplyste mig ved sin Aand og gav mig Styrke til at staa op og oploste min Haand for Guds Øjne og for mine Medbrødres Øjne som et Vidnesbyrd om, at jeg vilde anerkende ham og opholde ham som „Præsident, Profet, Seer og Aabenbarer". Jeg lærte at ære, elske og respektere ham; at betragte ham som den sande og levende Guds Tjener; som Frihedens Forsvarer; som en Mand, der havde et forstaaende Hjerte; en Mand, som kendte Regerings-Principper; som forstod sig paa Lovgivning og som hjalp til at vedtage Love. Han var en Mand, som forstod Jesu Kristi Befalinger, og som med stor Kraft og i Retfærdighed udførte sin evangeliske Gerning som Kirkens Præsident. Jeg bærer mit Vidnesbyrd vedrørende ham, at i Henseende til mit Arbejde som Missionær blandt de unge Mænd, hvilket Arbejde han bad mig om at vedblive med, tog han mig en Dag ved Haanden paa sit Kontor og gav mig gode Raad, og han gav mig ved denne Lejlighed en Velsignelse, hvis Opfyldelse jeg gennem mit Liv har set virkeliggjort. Hans Ord var profetiske, og jeg veed paa Grund af mit personlige Bekendtskab med denne Mand, at han var Guds Profet og Tjener, som talte og vidnede ved Guds Aands Inspiration. (Fortsættes.)

Farlige skjulte Skær.

Der findes paa Havene endnu mange ukendte Klipper og Skær, der dækkes af Havfladen og ikke er tilsyne for det menneskelige Øje, og som uden Tvivl i Tidernes Løb har foraarsaget mange Ulykker for de Søfarende, uagtet de forulykkede Skibes Officerer har været paa deres Post og holdt skarpt Udkig, saavel Dag som Nat, for at føre Skibet med dets kostbare Ladning frem til sikker Havn. Men uagtet de bedste og dygtigste Lodser har været paa Udkigsbroen, har Skibet dog tørnet imod et eller andet skjult Skær og lidt stort Haveri, eller endog til Tider forsvundet i Dybet. I Aaret 1894 oplevede Nedskriveren af disse Linier et saadant Tilfælde, medens jeg foretog en Missionsrejse langs Norges klippefulde Kyst, saa langt nord paa som til Tromsø, hvor en lille Gren af Kirken den Gang fandtes. Det var i den lyse Juli Maaned, paa den Tid af Aaret, da Midnatsolen oplyste det nordlige Norge, og som alle ombordværende Passagerer var begejstrede for at se. Havet var stille, og over hele Naturen føltes en ejendommelig Ro, der vistnok almindelig gør sig gældende ved Midnattens Time, „højt oppe mod Nord, i Underets Land", hvor den rødgyldne Sol ses i straalende Lysglans over Nathimlens Rand, medens Stjernerne ikke ses, men som Poeten har sagt, „sover i Nattens Stilhed". Det stolte Skib „Serius", der var opfyldt med Turister af alle Nationaliteter, gik med fuld Fart, medens Kaptajnen og to af de bedste Lodser paa denne Kystegn stod paa Kommandobroen, og ingen tænkte paa nogen Fare. Lidt efter Midnat føltes imidlertid et vældigt Brag. Med et stod Maskineriet stille, men Skibets Fart foraarsagede, at det gav et Hop fremad og ligesom gled nedad

over en Klippevæg. Skibet havde taget Skade af Sammenstødet, men det lykkedes at bringe det ind til Bodø, hvor alle Passagererne blev landsatte, medens hele Ladningen blev udlosset, da det viste sig, at Stødet havde foraarsaget et stort Hul i Bunden paa Skibet, der kun blev baaret oppe paa Grund af Skibets vandtætte Rum.

Det var et ukendt Skær, som Skibet stødte imod, men takket være Herren, at alle ombordværende slap med Skrækken.

Som en af de, paa hvem det store Ansvar for Tiden hviler, at vaage over Menighedens Medlemmer i denne Mission, føler jeg ofte ængstelig i mit Sind angaaende Søskendes aandelige samt timelige Velfærd; thi jeg veed, at Sjælene er dyrebare for Gud, og at de saa let bliver tabte imellem de skiulte, farlige Skær, saa vel som de farlige Skær, der viser sig til Syne. Som et Hele kan det siges, at mange Mennesker befinder sig nu som i en frygtelig Orkan; thi Mørkets Fyrste raser saa vel paa Hav som paa Land, og det bør os alle at lytte til Apostelen Paulus, som formaner os til at „købe i den belejlige Tid, fordi Dagene ere onde". Apostelen siger videre: „Derfor værer ikke saa uforstandige, men som de, der skønne, hvad Herrens Villie er." (Efes. 5, 16. 17.) Apostelen Johannes siger: „Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men hvo, som er født af Gud, vogter sig selv, og den Onde rører ham ikke. Vi vide, at vi ere af Gud, og den ganske Verden ligger i det onde." (1. Joh. 18 : 19.)

Derfor, som en af Udkigsmændene siger jeg til saa vel de unge som de gamle i Menigheden, med Pauli Ord:

„Skyer det onde under alle Skikkelser! Men han selv, den Fredens Gud, helliger Eder ganske og aldeles, og gid Eders ganske Aand og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffelig ved vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse! Han er trofast, som Eder kaldte; han skal og gøre det." (1. Thes. 5, 22—25.) Paulus slutter denne sin Udtalelse med at bede Brødrene om at bede for sig og alle de, som staar som Menighedens Vejledere, thi stor aandelig Styrke og Vejledning gives der os ved, at vi beder for hinanden.

Det sidst citerede Skriftsted behøver ingen nærmere Forklaring, thi Herrens Røst kendes i samme.

Hvad der bedrøver mig meget, er dette, at der findes nogle i Menigheden, som vover sig ud i farefulde Vande, der, hvor mange skjulte Skær findes, der, hvor den rette Hyrdes Røst ikke høres, hvor der hverken er Kaptajn eller Lods af den rette Orden, men hvor Menneskene let ledes til Syndens Afgrund.

Der er i Sandhed stor Fare forbunden med at deltage i Selskaber og Fornøjelser paa saadanne Steder, hvor der paa en fin og listig Maade gøres alt for at bringe Søskende til at deltage i slige verdslige Fornøjelser, der leder til Synd, og som bringer Menneskene Sorg og Bekymring, Lidelse og Græmmelse, og som fører til Vanære.

„Lader os holde fast ved Haabets urokkelige Bekendelse; thi han er trofast, som gav Forjættelsen; og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kærlighed og gode Gerninger, og ikke forlade vor egen Forsamling, som nogle have for Skik, men formane

hverandre, og det saa meget desmere, som I se, at Dagen nærmer sig." (Hebr. 10, 22—25.)

Jeg beder derfor alle Menighedens Medlemmer at erindre Stedet, hvor vi som Pagtens Folk bør være paa Sabbatens Dag, samt til andre Tider, naar Møder afholdes. Vi læser i Pagtens Bog: „Og paa det, at Du mere fuldkomment maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag. Thi sandelig, denne er en Dag, der er beskikket Eder til Hvile fra Eders Arbejde, til at tilegne den Allerhøjeste Eders Andagt." (Pagt. Bog, 59, 9. 10.)

Det bør os alle at bruge de Talenter, som Herren i sin Naade har anbetroet os, til hans Værks Fremme paa Jorden. Vi er alle nødvendige paa den os anviste Plads til den for hver bestemte Tid. Vi behøver meget alle Søskendes Bistand i disse besværlige Tider, vi nu oplever; og vi vil derfor sige til de unge saavel som til de gamle i Menigheden, at det er imod Kirkens Raad og Kirkens Orden for Medlemmerne at slutte sig til slige Foreninger, hvorved de bliver ledte bort fra Kirkens egne Møder og maaske endogsaa bliver ledte til at søge upassende Fornøjelser. Ved at betragte al den Elendighed, som nu raader paa Jorden, synes Røsten fra det høje at lyde mere gennemtrængende end nogensinde før: „Gaar bort fra hende — bort fra Babylons Elendighed —, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18, 4.) Herrens Ord i vor Tid lyder videre: „Thi denne er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. Thi jeg, Herren, lader mig ikke spotte i de sidste Dage. Lader derfor Menigheden omvende sig fra deres Synder, og jeg Herren vil anerkende dem, ellers skulle de blive afskaarne." (Pagt. Bog 63, 58, 63.)

Herren har i sin store Naade gengivet Præstedømmet til Jorden, med Magt og Myndighed til at forrette Evangeliets herlige Ordinancer, og ligeledes Myndighed til at raade og formane Pagtens Folk, samt alle, der vil tage mod Raad. Blandt disse Raad er der et, som Mesteren selv har givet, hvilket lyder: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed." Gør vi dette, vil vi blive i Stand til at styre klar af saa vel de skjulte som de synlige Skær; men om vi søger Verden og dens Glæder, vil vi udsætte os for at lide Skibbrud paa vor dyrebare Tro og gaa til Grunde med Verden.

De præsiderende Brødre og Søstre i de forskellige kirkelige Organisationer bedes venligst oplæse denne Artikel ved et af Møderne for Organisationens Medlemmer, og videre udvikle Emnet, ledet af Sandhedens og Kærlighedens rette Aand.

Hans J. Christiansen.

— Hvor Lov fattes, der ligger Freden syg.

Der er een Slags Frygt, der er beslægtet med Kærlighed, nemlig Gudsfrygt.

Fredens Fyrste.

Tale af William Jennings Bryan,
forhenværende Statsminister i de Forenede Stater.

(Fortsat fra Nr. 3.)

Kristus gav os ved sin egen Opstandelse Beviset paa, at der er et udødeligt Liv, men det vilde forøvrigt næsten ikke synes nødvendigt, at nogen skulde opstaa fra de døde, for at vi kunde blive overbeviste om, at Døden ikke ender Menneskets Liv. Forkynder ikke i Virkeligheden enhver skabt Ting, at der er en Opstandelse. Hvis Skaberen ønsker at berøre med sin guddommelige Magt Livskærnen i det begravede Agern og bringe det til at skyde frem fra sit Hylster, vil han da ikke ogsaa bringe Menneskesjælene, skabte i hans Billede, frem fra Graven? Vilde det være rimeligt, at Herren, som giver Træer og Blomster fornyet Liv hvert Foraar, vilde fratage Menneskene Haabet i deres Hjerter om at leve paa den anden Side Død og Grav? Hvis Elementerne, som ved Naturens Kræfter frembringer Liv i de forskelligste Former, aldrig bliver tilintetgjorte, vil der da være nogen Fornuft i at tro, at Menneskets Aand vil blive tilintetgjort, efter at det som en Gæst fra det himmelske Hjem har besøgt vor Jord og boet i sin Lerhytte — det dødelige Legeme? Nej, jeg er saa sikker paa, som at jeg lever i Dag, at Mennesket er et evigt Væsen, og at der derfor er et Liv efter Døden.

Da jeg paa min Rejse til Orienten var i Kairo, sikrede jeg mig nogle saa Hvedekerner, som havde ligget mere end 3000 Aar i et ægyptisk Gravsted, og som jeg saa paa dem, kom denne Tanke til mit Sind: Hvis en af disse Kerner havde været plantet paa Nilbredden Aaret efter, at det blev udviklet i Hvedeaksen, og alle Kerner, som aarlig voksede fra det siden den Tid, var opmaalte, vilde disse Kerner i Dag være tilstrækkelige til at føde al Verdens Mennesker for en vis længere Tidsperiode. Der er i Hvedekernen (som i andre Kerner og Frø) en usynlig Livskraft, som foraarsager, at Kernen spirer og bryder frem gennem Jordsmonnet, og fra Jordstofferne og Luften, paavirket af Solen, formes der et nyt Hvedestraa og et nyt Aks og nye Kerner, der er saa lig den oprindelig plantede Kerne, at det er vanskeligt at se Forskellen. Ligesom den usynlige Livskraft saaledes kan tage et nyt Legeme, indeholdende de samme Stoffer, 3000 Aar i Træk, saa vil jeg heller ikke betvivle, at min Aand har Magt eller vil blive givet Magt til efter Døden, trods Legemet raadner i Graven, igen fra de samme Elementer paa Opstandelsens Dag at iklæde sig et Legeme, som vil svare til sin ny Eksistens.

Troen paa Menneskets Udødelighed giver ikke alene personlig Trøst, men denne Tro udøver en mægtig Indflydelse i Henseende til at bevare den indbyrdes Fred mellem Menneskene. Hvis et Menneske virkelig tænker, at det lige saa lidt som Dyrene har noget at staa til Ansvar for efter Døden, saa kan det saa meget lettere blive fristet til i egenkærlig Interesse at handle uretfærdigt overfor sine Medmennesker, naar Omstændighederne er saadanne, at det ikke tænker, det kan blive opdaget.

Men, hvis Mennesket tror, at det vil møde sine Medmennesker igen efter Døden og leve sammen med dem, saa vil dette være en Tanke, som vil afskrække det fra at udøve onde Gerninger, som vil bringe Samvittighedsnag. Vi kender ikke den Belønning, der venter os, eller hvad Straf vi kan udsætte os for, men selv om der ikke var nogen anden Straf end Samvittighedens Bebrejdelse og Tanken om, at vore onde Handlinger vilde blive aabenbarede, idet Gud, som er alvidende, kender alt, hvad vi udfører i dette Liv, saa vilde dette afskrække os fra at handle uretfærdigt overfor vore Medmennesker. Jeg gentager, at Troen paa Menneskets Udødelighed udøver en mægtig Indflydelse paa Menneskene, idet denne Tanke og denne Tro paavirker Menneskene til at handle retfærdigt mod hinanden og derved tilvejebringe og betinge Fred mellem Menneskene indbyrdes.

Kristus er ogsaa Fredens Fyrste af denne Grund, at han har givet os en Maalestok for sand Sjælsstorhed, hvorved Freden fremmes blandt Menneskene. Da hans Disciple disputerede med hinanden indbyrdes om, hvilken der skulde blive den største i Himmeriget, irettesatte han dem og sagde: „Lad ham, som vil være den største iblandt Eder, være alles Tjener." At være villig til at betjene andre er Maalestokken for Storhed. Dette har altid været sandt. Det er sandt i Dag, og det vil stedse være sandt, at den er den største, som gør det meste godt. Og hvilken Forandring vil det ikke gøre i vor gamle Verden, naar dette bliver Maalestokken for Menneskenes Handlinger. Næsten alle Uoverensstemmelser og Stridigheder mellem Menneskene indbyrdes er en Følge af, at de søger at erhverve for meget fra hinanden, hvorimod der vil herske Fred mellem Menneskene, naar vi bestræber os for stedse at bistaa hinanden og gøre noget for hinanden. Vore gensidige Fjendtligheder og vor Medfølelse overfor hinanden stammer fra Begærlighed til at komme i Besiddelse af denne Verdens Gods og vor Magtbegær. Der vil blive Fred, naar alle, i Stedet for at anstrænge sig for at drage alting ud af Verden, vil virke for uegennyttig at hjælpe andre, samtidig vi selv nyder Jordens Goder, og saaledes berige Verden ved at bringe Værdier til Verdens-Kulturen. Samfundet vil tage et umaadeligt Skridt fremad mod Verdensfreden, hvis det vil lægge denne Maalestok til Grund for Bedømmelsen af den enkelte Borgers Værd, i Stedet for at bedømme Menneskene efter deres timelige Rigdom og Indkomster. Den, som mest bidrager til det offentliges Vel, fortjener mest vor Ros. De kristne Idealer er af den Karakter, at medens deres Ypperlighed kan forstaas af de svageste og mindst begavede, er de dog de højeste Livsidealer, saa at de mest kundskabsrige og de bedste og ædleste iblandt Menneskene stedse maa skue fremad og opad og søge Kraft hos Gud til at leve i Henhold til disse, og stedse hige fremad mod Fuldkommenhed.

Kristus har ogsaa anvist os Vejen til Fred ved at give os en Rettesnor, hvorefter vi kan udføre det gode. Ikke alle de, som virkelig har ønsket at gøre det gode, er gaaet frem i Henhold til den Rettesnor og fuldkomne Fremgangsmaade, som Kristus anviste os. Historien vidner om to Fremgangsmaader, der har været benyttede for at faa Menneskene til at gøre det gode. Den første er Tvangsmetoden, som

følgende Eksempler vil illustrere: Et Menneske har en Ide, som han tænker er god. Han omtaler den til sine Naboer, og den tiltaler dem ikke. Dette foraarsager, at han bliver vred, og han forsøger at tvinge dem til at antage hans Ide og sætte den i Udførelse. En Fejl ved denne Regel er, at naar en Person begynder paa at tvinge sine Naboer til at tænke, som han gør, saa vil han i Almindelighed finde dem villige til at modtage Udfordringen ved at imødegaa ham, og de anvender saa megen Tid til gensidig at bringe deres Villie igennem, at der ikke bliver nogen Tid tilovers for dem til gensidig at hjælpe og bistaa hinanden.

Den anden Fremgangsmaade er i Henhold til Bibel-Planen, at vi skal søge ikke at blive overvundet af det onde, men at overvinde det onde med det gode. Og der er ikke nogen anden Maade at overvinde det onde paa, saa at de, som før har handlet ilde, bringes til at gøre det gode. Jeg er ikke meget af en Landmand. Jeg bliver rost mere for Kultiveringen af min Farm, end jeg fortjener, og min lille Farm bliver mere omtalt i Bladene, end den er berettiget til. Men jeg er Farmer nok til at vide, at hvis jeg kun skærer Toppen af Ukrudtet, saa vil det vokse op igen, og jeg veed, at hvis jeg saar eller planter noget, hvor Ukrudtet har vokset, der har mere Voksekraft end Ukrudtet, saa vil jeg gøre Ret og Vel, og i Stedet for, at jeg faar meget Ukrudt at hugge ned, som ingen Fordel giver mig, saa faar jeg en Høst i Stedet, der har en god Værdi for mig.

For at der ikke skulde herske nogen Misforstaaelse angaaende den Plan, som Kristus fremførte med Hensyn til, hvorledes det mest mulige gode kunde blive udført, saa forklarer Kristus sig, hvad Enkeltheder angik, og lagde Vægt paa Eksemplets Magt, og han sagde, at vi skulde leve saaledes, at andre kunde se vore gode Gerninger og ære vor fælles himmelske Fader. Der er ikke nogen menneskelig Indflydelse, som saa virksomt kan tilvejebringe det gode end den, der kommer fra dem, som handler oprigtigt og sætter et godt Eksempel for deres Medmennesker. Teoretiske Argumenter, som er fremsatte i en Prædiken, kan omdisputeres, men det Argument for de sande kristne Princippers Ypperlighed, som det gode Eksempel, i Overensstemmelse med Kristi Lære, giver — dette Argument kan ikke modsiges.

Det kan maaske blive en langsom Proces at omvende Menneskene i Verden ved det gode Eksempels tavse Indflydelse, men det er den eneste sikre Fremgangsmaade, og dette staar fast saavel med Hensyn til Nationer som Individer. Kun Fredsfyrstens Evangelium giver Menneskene i Verden Grund til at have Haab med Hensyn til Samfundsforholdene i Fremtiden, det Haab, som bliver større og større efterhaanden, nemlig, at de tvungne Afgørelser af nationale Spørgsmaal vil vige for Fornuftgrundenes afgørende Magt. Kristus har givet os etiske og moralske Leveregler, som er større og bedre for Samfundet, end noget politisk Parti nogensinde har strevet. Vi er interesserede i Formuleringen af politiske Virkeplaner; vi besøger politiske Møder og somme Tider rejser vi lange Strækninger for at komme til disse Forsamlinger; vi har Ordkrig over, hvorledes Udtryksmaaden skal være i de forskellige

Beslutninger, der tages i disse politiske Forhandlinger, og derefter virker vi ivrigt for at faa Befolkningen i de Forenede Stater til at godkende disse Beslutninger ved at give dem sin Tilslutning paa Valgdagen; men den Virkeplan, som Nasaræeren Jesus Kristus gav til hele Verden, er tilvisse af langt større Vigtighed end selv de bedste politiske Erklæringer og Samfundsregler, thi hvad Kristus lærte os, tager Sigte paa vort Evighedsliv. Hans Lærdomme indeholder tilvisse den bedste Virkeplan og Saliggørelsens Plan. Da han sammenfattede under een Befaling de af de ti Bud, som angaar det enkelte Menneskes Pligter overfor alle og enhver, gjorde han det i disse Ord: „Elsk din Næste som Dig selv", og i disse faa Ord fremsatte han, i Henhold til hvilket Princip de forskellige Samfundsspørgsmaal kan blive løste. Disse faa Ord indeholder Anvisningen til, hvorledes Nutidens vanskelige Samfundsspørgsmaal, der ogsaa vedrører Fremtiden, skal blive løste. De Planer, som ikke tilfulde er i Overensstemmelse med „Kærlighedsbudet", som Kristus gav os, kan umulig tilvejebringe den fulde Enighed mellem Menneskene, thi hvis menneskelige Samfundsplaner skal have den forønskede Virkning, maa de nødvendigvis være i fuld Harmoni med „Kærlighedsbudet". Hvis Menneskene vil rette sig efter Kristi Bud og følge den Virkeplan, som han har givet os, vil der herske Fred mellem Menneskene indbyrdes, og Freden vil vare evig ved.

Hvis jeg vilde forsøge at følge denne Tanke i Henseende til de forskellige Spørgsmaal, som ligger for for Tiden, vilde jeg maaske blive beskyldt for at være partisk i mine Udtalelser, men jeg kan vel i hvert Fald omtale to vigtige Samfundsspørgsmaal. For det første, lad os betragte Spørgsmaalet vedrørende Kapital og Arbejde, Arbejdsgivere og Arbejdere. Dette er et Spørgsmaal, som angaar alle Landes Folk og er paa sin Maade kommet frem i enhver Tidsalder. Hvad der tiltrænges lige for Tiden er Oprettelsen af Voldgiftsdomstole, thi ingen af Parterne kan de stole paa vil udvise ubetinget Retfærdighed i Afgørelsen af foreliggende Spørgsmaal; men en Voldgiftsret vilde ligesom de almindelige Retsinstitutioner blive en Ret, som skulde afgøre ethvert Spørgsmaal, som der ikke kunde opnaas Enighed om mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Det vilde naturligvis være bedre, om Forholdet mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne var et saadant, at det ikke var nødvendigt at lade Spørgsmaal gaa til Voldgiftsrettens Afgørelse, thi i samme Forhold, som Menneskene forstaar, at der ingen Partiskhed maa raade mellem Menneskene, lige saa lidt som Gud udviser Partiskhed, og at vi overfor hinanden maa være besjælede af Broderskabets Aand, i samme Forhold vil det gensidige harmoniske Venskab mellem Menneskene være sikret. Baade Arbejdsgiveren og Arbejderen behøver at kultivere den rette aandelige Følelse, som vil gøre sig gældende, hvor Menneskene adlyder Kærlighedsbudet, som Kristus kalder „det første og store Bud".

Det andet Spørgsmaal, som jeg vil belyse efter den Virkeplan og Fredsplan, som Kristus har fremsat for os at følge, er det Spørgsmaal, som rejser sig med Hensyn til Ophobningen af store Rigdomme paa enkelte Hænder. Vi kan ikke meget længere undlade nærmere at overveje dette Forhold. At mange af de enorme Summer og store Rig-

domme, som har været samlede paa enkelte Hænder i det sidste Kvart-Aarhundrede, nu er i Mænds Besiddelse, som ikke har ydet Samfundet Tjenester, der staar i Forhold hertil, er almindelig anerkendt. Medens Lovgivningen kan og bør beskytte Offentligheden mod, at det bliver muligt for enkelte at tilegne sig store Rigdomme til Skade for andre, vil et mere virkningsfuldt Middel herimod dog være, at Offentligheden bliver bragt til at forstaa, at der er højere Maal at virke for end at erhverve sig jordiske Rigdomme. Menneskene skulde have højere Idealer, saa at det ikke blev muligt for nogen at nyde Rigdomme, som de ikke efter deres aandelige og moralske Stilling blandt Samfundets Medlemmer er berettiget til. Intet Menneske, som virkelig veed, hvad broderlig Kærlighed er, vil ønske at tage Fordel af sin Næste, men dets Samvittighed vil advare det mod at begaa uretfærdige Handlinger. Min Tillid til, at Fremtiden vil bringe flere af Livets Goder til Menneskene, hviler paa min Tro paa, at Kristi Lærdomme bliver mere undersøgte og forstaaede paa vor Tid end nogensinde før, og at med dette mere omfattende Studium af hans Lærdomme, vil de blive mere efterlevede blandt Menneskene i det daglige Liv. I forrige Tider læste Menneskene særlig angaaende, at Kristus kom til Jorden „for at tilvejebringe Liv og Udødelighed“, og de lagde særlig Vægt paa, hvad der læstes angaaende Udødeligheden. Nu overvejer Menneskene mere de af Kristi Udtalelser, som vedrører det nærværende Liv. I forrige Tider tænkte mange, at de kunde forberede sig selv for Evigheden ved saa at sige at leve adskilt fra andre Mennesker, ved at udskille sig fra Verden; men nu gaar det mere og mere op for Menneskene, at kun de følger i Frelserens Fodspor, som bevæger sig blandt Menneskene og gør det gode overfor alle. Kristus erklærede, at han kom til Jorden, for at Menneskene mere overflødig kunde blive delagtiggjorte i Livets Gaver. Verden lærer nu, at Kristus ikke kom for at gøre Livet trist for Menneskene, men for at de saa meget mere kunde glæde sig ved Livet ved at udøve de kristne Dyder og udvise Næstekærlighed og oprigtig virke for at gavne andre saa vel som os selv, og derved bidrage til at skabe Lyksalighed blandt Menneskene.

Men Fredens Fyrste lover os ikke alene Fred, men Styrke. Nogle har tænkt, at Kristi Lærdomme kan trøste og gavne de ringe og svage, men at de, som er i Besiddelse af større aandelig Styrke, Livskraft og Energi, ikke kan blive gavnet synderlig af hans Lærdomme. Intet kunde være mere afvigende fra Sandheden. Kun den Mand, som er i Besiddelse af Tro paa Gud, og som tror paa de Principper, som Kristus forkyndte, kan udvise tilstrækkelig Mod i Livet. Kun, naar vi føler i vort Indre, at vi kæmper paa Jehovas Side, betvivler vi ikke, at vore Anstrengelser vil krones med Held, og at vor Gerning vil lykkes os, selv om vi ikke selv ser de modne Frugter af vor Virksomhed eller hører Glædesudbrudene, som Sejren medfører? Hvis ethvert udtalt Sandheds-Ord har sin Indflydelse, og enhver udført god Gerning tæller med ved det endelige Opgør, er det uvæsentlig for en sand Kristen, hvad enten hans Øjne ser Sejren, eller han dør midt under Striden, hvilken Tanke smukt er udtrykt i en bekendt Sang.

Kun de, som tror paa det godes Sejr, vil paa Guds Bud forsøge at udføre det tilsyneladende umulige og derved bevise, at et Menneske, om det kun har den Almægtige paa sin Side, „kan besejre et Tusinde; og to kan drive ti Tusinde paa Flugt". Jeg kan tænke mig, at de forrige Kristne, som var bragte ind til Arenaen for at forlyste de, som var mere vilde end de vilde Dyr, med hvilke de Kristne skulde kæmpe, jeg kan tænke mig, at de var paavirkede af tvivlende og mindre modige Kammerater til ikke at udsætte deres Liv for Fare. Men, som vi læser om i Beretningerne, de knælede ned i Midten af Arenaen og bad, indtil de var dræbte eller opædte af de vilde Dyr. Skønt slig morderisk Forfølgelse rasede mod de Kristne, forøgedes ikke desto mindre deres Antal, som troede paa Kristi Lærdomme, og Martyrerne døde med Triumfraab paa deres Læber. Det er sagt, at mange af de, som overværede disse grusomme Handlinger, spurgte sig selv: „Hvad er det, som kan trænge sig ind til Menneskenes Hjerter og gøre dem frygtløse, saa at de dør, som disse Kristne dør." De var tilvisse større Sejrvindere ved deres Død, end der havde været givet dem Lejlighed til i deres Liv; og havde de købt Livet ved at give Afkald paa deres Tro, da vilde Sejrens Krone have været tabt for dem. Hvad vilde have været Kirkens Stilling allerede paa hin Tid, om disse de første Kristne havde været i Besiddelse af lige saa lidt Tro som mange af Nutidens Kristne? Og paa den anden Side: Hvis de Kristne i Dag var i Besiddelse af Martyrernes Tro, hvor længe vilde det da mon vare, før Profetien blev opfyldt, at „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekende, at Kristus er en Herre til Gud Faders Ære".

Vor Tro burde være endnu stærkere end deres Tro, som levede for henimod 2000 Aar siden, thi vi ser Kristi Lærdomme spredes og træde i Stedet for Orientens Filosofier.

De, som tror paa Kristus, paaskønner mere og mere, som de bliver ældre, den Fuldstændighed, hvormed hans Lærdomme tilfredsstiller Hjertets Krav; og taknemmelig for den Fred, som Troen paa ham og hans Lærdomme giver Sind og Hjerte, og for den Styrke, som de modtager, gentager de Skolemanden og Digteren Sir William Jones Ord:

Jeg knæler ned, anraaber Gud i Bøn
I Manddoms-Aar saa vel som Ungdoms Dage;
Jeg knæler ned og beder Gud i Løn
Velsigne mig, saa jeg ham maa behage.

Notits.

Saa langt Oplaget rækker, tilbydes flere af de senere Aargange af „Skandinaviens Stjerne" til Abonnenterne for halv Pris (2 Kr.), frit tilsendt. Indsend Ordrer med Beløb til Konferencepræsidenterne.

Dødsfald.

Ældste Jens Christensen af Spring City afgik ved Døden i Oktober 1917 efter et langt Sygeleje. Han var født i Landsbyen Try, Torslev Sogn, Hjørring Amt, Danmark, den 16. Januar 1838 og var en Søn af Skolelærer Christen Jensen og Johanne M. Jensen. Han blev døbt den 2. Juni. Kort efter hans Indlemmelse i Kirken blev han ordineret til Præst og beskikket til at arbejde som Missionær i Vendsyssel, hvor han virkede indtil Foraaret 1863. Efter hans Afløsning emigrerede han til Utah og bosatte sig i Spring City. Samme Efteraar giftede han Maren Hedevig Olsen. Han udførte en Mission til Danmark i 1877—79, hvor han virkede et Aar i Aarhus Konference og blev derfra kaldet til at præsidere over Aalborg Konference, hvilken Stilling han indtog indtil sin Hjemrejse. Hans sidste Mission til sit Fødeland var i Aarene 1897—98. Under sit Ophold der præsiderede han igen over Aalborg Konference. Som Missionær arbejdede Broder Christensen med stor Nidkærhed og var meget heldig i Udførelsen af sin Gerning, af hvilken han havde stor Glæde; han havde stor Indflydelse blandt Folket og var et Redskab i Herrens Haand til at bringe mange Mennesker ind under Evangeliet. Han var en sand Menneskeven og var afholdt af alle, som han kom i Berøring med. I Hjemmet tog han en virksom Interesse i Forfremmelsen af Herrens Værk. Han var en af de syv Præsidenter over de lokale Halvfjerds og præsiderede ved de skandinaviske Møder i 35 Aar, indtil Alderdom og legemlig Svaghed gjorde ham uskikket dertil. Ældste Christensen, som var tre Gange gift, efterlader sig Hustru og otte Børn.

— Ældste Emil Nielsen døde i Salina, Utah, den 14. Decbr. 1917, 64 Aar gammel. Han kom til Mayfield sammen med sine Forældre og tre Søskende, da han var 7 Aar gl. Ved et Overfald af Indianerne fik han et Skudsaar, som aldrig lægtes. Afdøde udførte en Mission til Danmark i 1904—05 og virkede i Thisted, Aalborg Konference. („Bikuben".)

— Sand Religion er i nøje Overensstemmelse med enhver videnskabelig Sandhed. Kristi sande Lære er ikke i Uoverensstemmelse med Videnskabens Læresætninger paa et eneste Punkt. Niels F. Green.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).